

(תהלים טו): אשר לא תקחו עוד חרפת רעב בגוים; והוא בחינת: אסף רוח וכו', בחינת (בראשית מא): איש אשר רוח אלקים בו. וזה שנאמר בו (שם טו): ויוסף ישית ידו על עיניו - שעלי ידיו הדי נשמר העין מכה המדמה כנ"ל. עין כסבא (משפטים דף צח), מה שדרש על פסוק: ה' אלקי גדלת מאד וכו'.

וזה בחינת: אוברה נגינתי בלילה עם לכבי אשיחה ויחפש רוחי (תהלים עז). בלילה, שאז הוא פקדונות הרוחות, בחינת: בדרך אפקיד רוחי הנ"ל, אז הזמן לקבץ הרוח טובה מתוך הרוח רעה, הינו שאז עקר הזמן של ההתבודדות, להתבודד הינו לבין קונו ולפרש שיחתו לפני השם ותפוד, לשוח עם לכבו ולהפש הרוח טובה, דהינו הנקרות טובות שיש בו עדין, לברך מתוך הרוח רעה, שהיו בחינת נגון הנ"ל, שעלי ידיו נשמר הזכרון כנ"ל, דהינו שעלי ידיו זוכה לזכר תכליתו האחרון לעולם הבא, ולחשב תמיד על סופו ולאדבקא מחשבתה בעלמא דאחי תמיד, שכל זה הוא בחינת זכרון כנ"ל. והיו: אוברה נגינתי בלילה, עם לכבי אשיחה, ויחפש רוחי. אם תדקדק במקרא הזה, תמצא, שבכל המלות האלה, בכלם מכאן כל ענין הנ"ל. אוברה, זה בחינת הזכרון הנ"ל, שצריכין לזכר תמיד בעלמא דאחי. וזה בחינת: נגינתי, דהינו בחינת הנגון הנ"ל, שהוא בחינת ברור הטוב מן הרע כנ"ל. כי עלי ידיו בחינת נגון ושמחה יכולין לזכר עצמו בעולם הבא, כי שמירת הזכרון הוא עלי ידיו נגון ביד, שהוא בחינת שמחה כנ"ל. והיו: בלילה, כי עקר ברוח הרוח טובה הוא בלילה, שאז הוא פקדונות הרוחות כנ"ל. והיו: עם לכבי אשיחה - כי עלי ידיו בחינת נגון ושמחה כנ"ל. עלי ידיו נשמר הלב מכה המדמה כנ"ל, ואז יכול לשפך לבו כמים לפני ה', שהיו בחינת: מי צר מים בשמחה הנ"ל, בבחינת: שכבי כמים לפך נכח פני ה', והיו: עם לכבי אשיחה ויחפש רוחי - שעלי ידיו נחעוררין לשוח עם לכבו מתכליתו הנצחי לעולם הבא, ולחפש ולבקש למצא הנקרות טובות, בחינת הרוח טובה שקברו, כדי לשוב להשם ותפוד עלי ידיו, כי עקר החשבה הוא להכניע הרוח רעה ולברר הרוח טובה, כדוע: וזה בחינת קימה פחות לילה, כי כגור היה תלוי למעלה ממפתו של דוד, וכיון שהגיע הצות לילה היה מנגן מאליו (ספרות ברכות ט). הינו שבחצות לילה, אז נחעורר בחינות הנגון הרשה, הנמשך מכגור של דוד, שהוא בחינת ברור הרוח טובה כנ"ל. ועלי כן אז הזמן להתגבר בעבודת השם, לקום אז לעסק בעבודת השם, לפרש שיחתו לפני ותפוד, כי אז עקר הברור עלי ידיו בחינת נגון בכלי הנ"ל, שהוא בחינת כגור של דוד, שמנגן אז כנ"ל. והכן היטב דברים אלו למעשה: ואת התורה נאמרה בשבת חגבה, ואחר שאמר התורה הואת אמר: אני אמרתי עתה איד מוליקין גר חגבה, בחינת לאמשכא משח ימות קרשא ולאדלקא בוצינא (וזה בראשית לא, וקרא ג שמי לא, אבוד פה, ה' תעלות קדי, שמן משחת קדש (שמות ל), שהוא הדעת, כדוע. הינו בחינת הגדלת הדעת הנ"ל, שהוא בחינת זכרון הנ"ל - ולא באר יותר:

על לזל: מי אסף רוח בחפניו, מי צר מים בשמחה וכו',

כנ"ל, והיו (תהלים קסו): ישוב רוחו וילוו מים. עלי ידיו ישוב רוחו, שמלקט ומאסף הרוח בידו, עלי ידיו וילוו מים, בחינת: מי צר מים, שהוא בחינת הלב, בחינת: שכבי כמים לפך, כנ"ל, עין שם:

כלל הענין הוא, מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוטה טו) אין אדם דן גזרה שנה מעצמו, כי יכול להיות שהוא דן גזרה שנה מעצמו, והוא מכה המדמה, שמדמה מלקח למלקח כנ"ל, עין שם. עלי כן אסור לדון גזרה שנה, הינו לדמות מלקח למלקח, מעצמו, אלא אם כן קבלה מרבו, ורבו מרבו, עד משה רבנו, עליו השלום, מפי הנבוכה, כדי להנצל מכה המדמה, והכן:

נה לשון רבנו זכרוננו לברכה

איתא בנמרא (טה כו): אבא שאול אומר: קובר מתים היותי, פעם אחת רצתי אחר צבי, ונכנסתי בקולית של מת וכו'.

א דע, כי לראות במפלתם של רשעים אי אפשר אלא עלי ידיו בחינת ארץ ישראל, בבחינת (תהלים עז): שוב לימוני עד אשית אויביך הדם לרגלי. ומיו, זה בחינת ארץ ישראל, בחינת כנמיו, כן ומיו, שגולד בארץ ישראל (במבוא בפרש"י פרשת ושלח):

ב ולהמשיך בחינת קדשת ארץ ישראל עכשו בגלות, שהיא תחת יד הספרא אחרא, ואין יבלת בקדשתה להתגלות, אפי' על פירכין יכולין לגלות ולהמשיך קדשתה אפלו בגלות המר הזה, בבחינת (ויקרא טו): ואף גם זאת בארץ איביהם; הינו אפלו בגלות המר יכולין לגלות בחינת "גם זאת" ועלי ידיו מה יכולין להמשיך את קדשת ארץ ישראל, עלי ידיו התנוצצות אור זכות אבות, כמאמר הזכר (שלח דף קעז): באתר דאית תמן אבות, אית תמן שכונתא; בבחינת (ויקרא טו): וזכרתי את בריתי ועקוב וכו', והארץ אובר. כשמתנוצצין אור זכות אבות, אז נתגלה קדשת ארץ ישראל, ולא די שהאדם נצול מהרשע, אלא גם רואה בהרשע מה שהרשע רצה לראות בו:

ג כי הרשעים ממשכים בחינת רע עין על שונאיהם, בחינת (ברכות ז): ולא עוד, אלא שראוה בשונאיו. והאדם נצול מרע עין הזה עלי ידיו למוד זכות שלמד על הרשע כי גם הקדוש ברוך הוא מלמד זכות על הרשע, בשביל להציל את הצדיק מרע עין של הרשע. וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (סוטה טו): ולא עוד, אלא שזוכה בדיו, שנאמר: מרום משפטיך מנגדו. וזאת הזכיה שזוכה בדיו, שמלמדיו עליו זכות, עלי ידיו נצול הצדיק מרע עין של הרשע, כי לסלק הדיו והמשפטי, צריך לזה התגלות הדי, בבחינת (ברכים לב): ותאחז במשפט די; שלא לשלט על הרשע, וכשנתגלה יד ה', אזי נעשה צל, שבו נחבסה הצדיק מארם של הרע עין, בבחינת (ישעיה טא): וכצל די כסיתוך, כי הרשעים בגלות המר הזה, עיניהם לטושים כראי מוצק, וארם עיניו מפיטים למרחוק, בבחינת